

Warszawa, dnia 16 maja 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 99/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSR (del.) Tomasz Morycz

protokolant: protokolant sądowy Adrianna Sadowska

4. przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 12 maja 2022 r.

5. sprawy E. S., syna R. i M. z domu B., ur. (...) w W.

6. oskarżonego o przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk, art. 190 § 1 kk, art. 217 § 1 kk

7. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

9. z dnia 3 grudnia 2021 r. sygn. akt IV K 349/21

I. wyrok w zaskarżonej części, to jest dotyczącej czynu z art. 217 § 1 kk przypisanego oskarżonemu w punkcie IV, utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy - Pragi Południe w W. na rzecz adw. M. B. (1) kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia kuratora za pomoc prawną udzieloną oskarżycielce posiłkowej w instancji odwoławczej;

III. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy - Pragi Południe w Warszawie na rzecz adw. M. D. (1) kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w instancji odwoławczej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 99/22	
Załącznik dołącza się w każdym	1		

przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 3 grudnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt IV K 349/21.		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		

1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	E. S.	Sytuacja majątkowa	Informacja e - (...)	k.555
Karalność	Karta karna	k.557-558		
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.	Informacja e - (...) Karta karna	Dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione podmioty, nie były kwestionowane i nie		

		budziły też żadnych wątpliwości.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi w zakresie punktu IV zarzucił:</p> <p>1. obrazę przepisu postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego i odmowę wiarygodności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

wyjaśnieniom oskarżonego w części, w jakiej nie przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego w punkcie 4 aktu oskarżenia, podczas gdy te zeznania były szczere, logiczne, spójne, a zatem powinny być uznane za wiarygodne, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającym na błędnym przyjęciu, że oskarżony naruszył w dniu 13 lipca 2020 r. nietykalność cielesną małoletnich dzieci M. B. (2) - D. O. poprzez uderzenie nogą w brzuch i szarpanie oraz S. B. poprzez jej szarpanie, tj. czynu z art. 217 § 1 kk podczas gdy okoliczność ta nie miała miejsca;

2. obrazę przepisu postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadków: M. B. (2), D. O. oraz S. B. i przyjęcie, że są one wiarygodne, podczas

gdy prawidłowa ocena i analiza dowodu z zeznań świadków powinna prowadzić do uznania zeznań świadków za niewiarygodne, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającym na błędnym przyjęciu, że oskarżony naruszył w dniu 13 lipca 2020 roku nietykalność cielesną małoletnich dzieci M. B. (2) - D. O. poprzez uderzenie nogą w brzuch i szarpanie oraz S. B. poprzez jej szarpanie, tj. czynu z art. 217 § 1 kk podczas gdy okoliczność ta nie miała miejsca;

3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 410 kpk, poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z uznanych za wiarygodne zeznań świadka M. O. i tym samym oparcie ustaleń faktycznych jedynie na części materiału

dowodowego
zgromadzonego w
sprawie, co
skutkowało błędem
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
polegającym na
błędym przyjęciu,
że oskarżony
naruszył w dniu
13 lipca 2020
roku nietykalność
cielesną małoletnich
dzieci M. B. (2)
- D.O. poprzez
uderzenie nogą w
brzuch i szarpanie
oraz S. B. poprzez
jej szarpanie, tj.
czynu z art. 217 §
1 kk podczas gdy
okoliczność ta nie
miała miejsca;

4. obrazę przepisów
postępowania
mającą wpływ na
treść wyroku, tj.
art. 410 kpk,
poprzez pominięcie
przy dokonywaniu
ustaleń faktycznych
istotnych
okoliczności
wynikających z
uznanych za
wiarygodne zeznań
świadka M. B.
(3) i tym samym
oparcie ustaleń
faktycznych jedynie
na części materiału
dowodowego
zgromadzonego w
sprawie, co
skutkowało błędem
w ustaleniach

	<p>faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającym na błędnym przyjęciu, że oskarżony naruszył w dniu 13 lipca 2020 roku nietykalność cielesną małoletnich dzieci M. B. (2) - D. O. poprzez uderzenie nogą w brzuch i szarpanie oraz S. B. poprzez jej szarpanie, tj. czynu z art. 217 § 1 kk podczas gdy okoliczność ta nie miała miejsca.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ilość, rodzaj i wzajemne powiązanie zarzutów przemawiały za ich zbiorczym omówieniem.</p> <p>Na wstępie wskazać należy, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając</p>				

na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całościowy obraz okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a

niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, „prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie

postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo”.

Do kwestii mającej znaczenie w niniejszej sprawie odniósł się też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 82/20, stwierdzając „art. 410 kpk statuuje obowiązek uwzględnienia przy orzekaniu całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie. Nie oznacza to natomiast, że orzekając sąd ma brać za podstawę orzeczenia okoliczności wzajemnie sobie przeczące. Sąd jest bowiem uprawniony do orzeczenia na podstawie jednych dowodów i pominięcia innych

jeżeli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom, co jednak nie oznacza naruszenia art. 410 kpk. Jeżeli natomiast w dokonanej przez sąd ocenie dowodów występują błędy należy oceniać je przez pryzmat naruszenia art. 7 kpk a nie art. 410 kpk”.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKA 173/19. Wskazano w nim, że „na uzasadnienie błędów ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że

takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy”.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego Sąd Rejonowy w sposób właściwy, zgodny z regułami art. 7 kpk, ocenił zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy i poczynił trafne ustalenia faktyczne, uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu. Apelacja stanowiła jedynie subiektywną ocenę zaistniałych okoliczności i gołosłowną polemikę z zaskarżonym wyrokiem w części dotyczącej czynu z art. 217 § 1 kk, przecząc zgromadzonemu materiałowi

dowodowemu i nie zawierając żadnych argumentów pozwalających na wzruszenie kwestionowanego orzeczenia.

Skoro oskarżony zachowywał się wobec pokrzywdzonej w przypisany mu sposób, a więc groził pozbawieniem życia i zdrowia, stosował przemoc i uszkodził mienie, to nieprawdopodobnym jest, żeby dzieci nie stały w jej obronie. Ponadto same się bały, chcąc być jak najbliżej matki. Oskarżony był bardzo zdenerwowany, agresywny i znajdował się w stanie nietrzeźwości, a co za tym idzie nie patrzył i nie myślał, co robi, skupiając całą swoją uwagę na pokrzywdzonej i uzyskaniu pieniędzy. Jednocześnie starał się odsunąć to, co mu przeszkadzało w realizacji przyjętego celu, czyli dzieci. Dlatego naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonych S. B. i D. O., których szarpał, a pokrzywdzonego D. O. dodatkowo uderzył w brzuch.

Zdaniem Sądu Okręgowego nieprawdopodobna jest wersja przedstawiona przez oskarżonego, żeby dzieci nie interweniowały, a tym bardziej, żeby pokrzywdzona S. B. poszła do swojego pokoju i oczekiwała tam w spokoju na dalszy rozwój wypadków. W dodatku słysząc, co się dzieje obok. Niemożliwym jest też, żeby uderzenie pokrzywdzonego D. O. w brzuch było przypadkowe. Zwłaszcza, że jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego oskarżony miał trudności, żeby sobie z nim poradzić.

Jak zeznała pokrzywdzona S. B. „(...) Mi nie przykładał pistoletu tylko mnie popchnął. Przewróciłam się wyniku tego popchnięcia. Nie pamiętam gdzie mnie trzymał popychając, tylko mama to widziała. (...) Mam brata, ma na imię D.. Tata kopnął D. w brzuch. To było wtedy kiedy to wszystko się działo (...)” (k.238v).

Jak z kolei zeznał pokrzywdzony D. O. „(...) Gdy kopnął mnie w brzuch leżałem na dywanie, potem wstałem. Kopnął mnie bo broniłem mamy. E. szarpał moją siostrę bo stanęła w obronie mamy (...) Siostra rzuciła się na E. by bronić mamę a on ją wtedy szarpał (...)” (k.239v). Przy czym wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego ich relacje były spójne, logiczne i wzajemnie uzupełniające się, jak również spontaniczne, wyważone i zmierzające jedynie do przedstawienia swojej wiedzy w niniejszej sprawie. Nie zmieniały tego faktu wiek i stopień rozwoju, a ponadto stresująca sytuacja, w jakiej się znaleźli i emocjonalny związek z matką, której broniły.

Potwierdzono to w opinii sądowo - psychologicznej, stwierdzając „(...) Analiza psychologiczna treści zeznań S. S. (1), sposobu zeznawania, toku wypowiedzi, jej zachowania i emocji podczas składania

zeznań nie wskazują by zawierały one fantazjowania, treści zasugerowane czy inne zniekształcenia.

Małoletnia wypowiada się swoimi słowami, w sposób odpowiedni do swoich możliwości (...) W ocenie psychologicznej zeznania S. S. (1) mogą stanowić wartościowy materiał” (k.247-249).

Podobnie oceniono zeznania pokrzywdzonego D. O. (k.250-252). Powyższe opinie były pełne, rzetelne i jednoznacznie odpowiadały na pytania wymagające wiedzy specjalnej. Sąd Rejonowy słusznie się na nich oparł.

Dodatkowo na taki przebieg wydarzeń wskazywały zeznania pokrzywdzonej, która uczestniczyła w tym zdarzeniu. Wprawdzie składając zeznania skupiała się przede wszystkim na sobie, bo to przede wszystkim jej dotyczyła agresja oskarżonego, jednak nie oznacza to, że przypisane oskarżonemu

zachowania wobec
dzieci nie zaistniały
czy miały inny
przebieg. Jak
zeznała w
postępowaniu
przygotowawczym
„(...) Dzieci się
przestraszyły i
chciały uciec, lecz on
je szarpał za ręce i
wepchnął do pokoju
nie pozwalając mi
wyjść (...) Mój syn D.
zaczął odpychać E.,
chciał aby E. wyszedł
z mieszkania, E.
wtedy kopnął nogą
w brzuch D.
i odepchnął go
od siebie (...)”
Pierwszy raz uderzył
i odpychał dzieci
(...)” (k.15v-16).
Potwierdziła to
również w
postępowaniu
sądowym, wskazując
„(...) Jak dzieci
zaczęły krzyczeć i
chciały wyjść z
pokoju to on
szarpnął S. (...)”
Syn stanął w mojej
obronie i zaczął bić
E. pilotem w rękę.
W tym momencie E.
kopnął go nogą w
brzuch i E. uciekł (...)”
Później jak kopnął
D. to już poszedł
(...)” (k.488-489).
Zdaniem Sądu
Okręgowego brak
było jakichkolwiek
podstaw, żeby nie
dać jej wiary. Tym
bardziej, że jej
relacja
korespondowała z

pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym, w tym w szczególności zeznaniami pozostałych pokrzywdzonych i świadka. Z tych względów Sąd Rejonowy słusznie zakwestionował wyjaśnienia oskarżonego w części, w której nie przyznał się do czynu z art. 217 § 1 kk.

Odnosząc się do zeznań świadka M. O., to jak wskazała w postępowaniu przygotowawczym „(...) Ja wtedy przestraszyłam się i zaczęłam do niej dzwonić, gdy ona odebrała telefon to słyszałam, że dzieci M. bardzo krzyczą i płaczą, cyt. „puść mamę” oraz córka M. krzyczała tata kopną D. brzuszek syna M. lat 9. Po tym M. ponownie się rozłączyła (...) Po chwili zadzwoniłam jeszcze raz i wtedy M. w płaczu powiedziała, żebym szybko przysłała bo E. rozwalił jej telewizor, wybił szybę w oknie, odpychał swoją córkę i groził jej śmiercią. (...)” (k.19v-20). Jak z kolei stwierdziła

w postępowaniu sądowym „W czasie zdarzenia dzieci były przestraszone. Z opowieści M. wiem, że E. odepchnął lub uderzył jedno z dzieci. Nie wiem które (...) Co do dzieci to przez telefon wszystko dokładnie słyszałam i było tak dokładnie jak jest w zeznaniach na Policji (...)” (k.454-455). Wprawdzie świadek nie uczestniczyła w tym zdarzeniu, jednak dokładnie słyszała przez telefon, co tam się działo, mogąc to zrelacjonować. Sąd Rejonowy zasadnie obdarzył jej relację walorem wiarygodności. Jednocześnie całkowicie chybiony jest zarzut, że Sąd Rejonowy pominął jakiegokolwiek istotne okoliczności wynikające z zeznań zarówno świadka M. O., jak i świadka M. B. (3). W tym drugim przypadku funkcjonariusz Policji rozmawiał z pokrzywdzoną, która jak już wyżej wspomniano skupiała się przede wszystkim na sobie, bo to przede wszystkim na niej skupiała się agresja oskarżonego.

<p>Mając na uwadze, że oskarżony naruszył nietykalność cielesną dwójki dzieci, w tym własnej córki, które chciały go powstrzymać przed agresją skierowaną wobec ich matki, nie tylko szarpiąc, ale również uderzając w brzuch, a ponadto znajdował się pod wpływem alkoholu i za wszelką cenę dążył do konfrontacji z pokrzywdzoną, na nic nie zważając, musi ponieść odpowiedzialność za swoje zachowanie. Z tych względów orzeczona wobec niego kara jednostkowa 5 miesięcy pozbawienia wątpliwości była ze wszech miar zasłużona i sprawiedliwa.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego E. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 217 § 1 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.		
Z opisanych wyżej względów wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południa w Warszawie z dnia 3 grudnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt IV K 349/21 w zakresie punktu IV dotyczącego czynu z art. 217 § 1 kk.		

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy			
Wszystkie podniesione zarzuty były bezzasadne, a co za tym idzie należało utrzymać w mocy wyrok w zaskarżonej części, to jest w zakresie punktu IV dotyczącego czynu z art. 217 § 1 kk.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiężle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylecia			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II – IV	<p>Biorąc pod uwagę, że małoletnia oskarżycielka posiłkowa była reprezentowana w instancji odwoławczej przez kuratora w osobie adw. M. B. (1), przyznano mu należne wynagrodzenie w kwocie 516,60 złotych, w tym podatek od towarów i usług. Jego wysokość wynikała z rozporządzenia w tym zakresie. To samo dotyczyło się obrońcy oskarżonego w osobie adw. M. D. (1).</p> <p>Jednocześnie zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych w instancji odwoławczej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa. Zważywszy na to, że oskarżony uzyskuje niewielkie dochody, obciążanie go tymi należnościami było bezzasadne.</p>

7. PODPIS	

0.1.1.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana